

Bare et skritt...

Sist oppdatert: 15. november 2003

Kunne han ikke bare ha vært som de andre? Like puppefokusert, like yppete overfor jentene. Kunne ikke blodet hans ha begynt å bruse i årene når Linda sendte ham stjalne blikk i fransktimen. Hvorfor måtte han bli så het når han så på den bare overkroppen til Bruce Lee på plakaten over senga. Hvorfor? Han så bort på de andre gutta, Tony, Espen og Svein. De hadde alltid vært kompisar, alltid hengt sammen i tykt og tynt. Han hadde alltid kunnet stole på dem. Alltid! Helt frem til nå. For han visste det, visste at de foraktet slike som ham, akkurat som han selv gjorde. Visste at han hadde vennene til låns. Til låns frem til den dagen de forstod hva han egentlig var.

«Fløtt deg, din jævla soper!». Jakob kvakk til. Det knøt seg i magen, snørte seg sammen i strupen. Så tok han seg sammen, hoppet til side for Tony som kom farende forbi. Hadde Tony mistanke til ham. Trodde han kanskje at Jakob ikke var som de andre. Nei, det høstes ikke ut på stemmen til Tony som om han hadde lagt noen hentydning i det han sa. Det var bare den vanlige sjargongen. Jakob så seg rundt etter de andre, måtte finne på noe bøll, bare for å vise at han var som han pleide. At alt var normalt. Ingen måtte se at Jakob hadde forandret seg. Eller rettere sagt, at han hadde forstått noe nytt om seg selv.

Han så bort på jentene som gikk et stykke foran. De gikk og pratet og fniste som vanlig. Ellen hadde en rosa veske som hun svingte rundt i luften. Nå hadde han sjansen. Nå skulle han vise at han var helt normal, akkurat slik gutter på hans alder skulle være. Han tok sats, løp forbi henne i et byks og snappet vesken. Hun satte i et fornøyd hvin, og satte etter ham tett fulgt av alle venninnene. Nå var også de andre guttene med. Der var et tre, Jakob for opp i en fart, og satt der og gliste til de fnysende og fnisende jentene, som strakk seg opp mot ham der nede. De latet som om de var sinte, slang eder og forbannelser så det var en fryd og høre på. Demonstrativt lot han tungen gli over overleppa. Guttene hoiet brunstig. «Æsj, du er så ekkel altså», ropte Ellen, men han la merke til det forelskede blikket hun sendte ham. Gudskjelov, jentene hadde heller ingen mistanke. Han hoppet ned fra treet, ga Ellen vesken idet han, til guttenes bifallsrop, strøk fingeren over det ene brystet hennes. Seieren var sikret. Alle måtte jo skjønne at han var like tent på jentene som de andre. Overlegent gikk han bort til kompisene sine.

«Bare et skritt»

«Få litt potetgull av deg a!» Jakob strakk hånden frem, men Svein stakk posen til seg. «Jævla homo, er du gjerrig eller?». Homo! Han sa det med ekstra trøkk og saftighet. Bedyret sin uskyld overfor resten av gjengen. «Kom igjen a, din homo!».

De var nådd frem til toppen nå. Stod like ved stupet. Det måtte være minst hundre meter ned. Jakob så ned og ble svimmel. Rundt ham stod alle kompisene, alle de som så opp til ham. Kule Jakob, jentenes Jakob, vår Jakob. De ville være venner og kompiser helt frem til den dagen. Den dagen noen ville finne det ut. Den dagen de kanskje ville fortelle det til alle på skolen, alle han kjente, faren og moren, selv til onkel Torstein. Den dagen de ville se at han ikke var som dem. At han bare var en jævla soper. Men om de aldri fikk vite det?! Han så ned i stupet. Tok han et skritt til nå, ville aldri noen få vite om det. Bare et skritt...

10 synonymer og ordforklaringer

Her finner du 10 ord som er plukket ut fra novellen. Trekk en linje mellom ordet til venstre og riktig synonym eller forklaring til høyre.

kompis

skrik

sjargong

talemåte

forakt

sprang

soper

uvel

fnising

undertrykt latter

hvin

hat

byks

støte luft gjennom nesen

fnyse

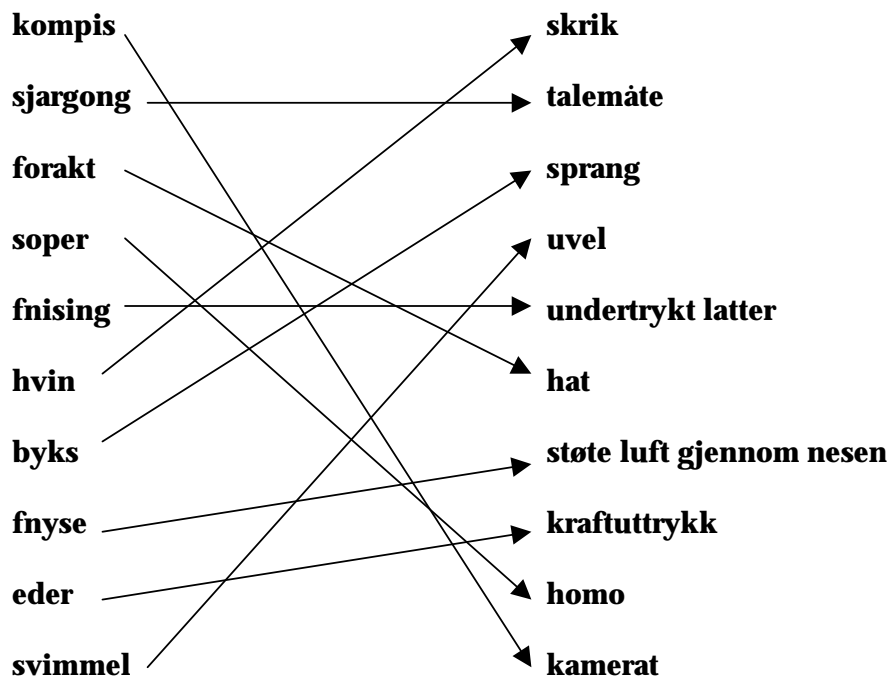
kraftuttrykk

eder

homo

svimmel

kamerat

Svar på oppgaven

Filosofiske Grublerier

1. Vennskap

Jakob, Tony, Espen og Svein ser på seg selv som venner. De kjenner hverandre og føler seg trygge på hverandre – eller gjør de nå egentlig det? Det viser seg jo at Jakob er redd for å fortelle dem om sine følelser.

Hva er en venn, er det: en vi kan fortelle alt til (åpenhet), en vi all tid kan stole på (trygghet), en som all tid er på vår side (lojalitet), en som er glad i oss uansett hva vi sier eller gjør (ubetinget kjærlighet), en vi har det morsomt sammen med (glede), en vi ikke behøver å spille overfor (ekthet), en som godtar meg som jeg er (aksept og respekt)? Hva er forskjellen på ekte og falske venner?

Hva mener du er det viktigste ved et vennskap? Vil du si at Jakob, Tony, Espen og Svein er ordentlige venner når Jakob er redd for å fortelle dem om følelsene sine?

2. Fellesskap

Guttene i novellen prøver å være så tøffe og barske som de bare klarer. Men hvorfor er de det egentlig? Er det sånn gutter skal være (og all tid har vært) eller er det sånn de blir i et samfunn som vårt hvor det hele tiden er om å gjøre å hevde seg og bli populær? Er det mulig å tenke seg et samfunn hvor den som gjør minst for å bli populær er den som er mest populær? Vil le dette vært et bedre samfunn enn det vi har idag?

Guttene er svære i kjeften og de forsøker hele tiden å imponere jentene i klassen. Blir det ekstra vanskelig for Jakob å stå frem med følelsene sine pga. denne tøffe tonen? Hadde det kanskje vært lettere for Jakob å vise følelser om det ikke hadde vært noen jenter til stede? Ja, hadde det vært lettere å være gutt om det ikke fantes jenter? Hva hadde vært lettere, hva hadde vært vanskeligere?

Mennesker er ikke skapt til å være alene, vi trenger andre mennesker rundt oss. Men de andre kan også være en begrensning for oss. Det er fellesskapet som bestemmer hva som går an å si og gjøre. Og hvis jeg tenker eller føler noe som overhodet ikke passer inn i dette fellesskapet, da kan det hende jeg må velge mellom å tie

og å bli utstøtt av fellesskapet. – Men hvorfor er det slik, hvordan er det blitt slik? Hvorfor skal det være så vanskelig å være fullt ut seg selv sammen med andre mennesker? Hvorfor er det så farlig å være annerledes, å skille seg ut? Hvorfor er vi så redde for det som er annerledes og uvanlig? Og hvem er det egentlig som bestemmer hva som er annerledes og uvanlig?

3. Forholdet mellom det indre og det ytre

Jakob er iferd med å brenne opp innvendig: på den ene side klarer han ikke å fortrenge de følelsene som veller opp inni ham; på den annen side tør han ikke fortelle om eller vise disse følelsene til noen av frykt for å miste kameratfellesskapet. Så fortvilet er han pga. dette at han stirrer ned i stupet og lurer på om han ikke skulle kaste seg utfor...

Jakob lever liksom i to verdener, en indre og en ytre. Og disse to verdener har ingenting med hverandre å gjøre. Derfor blir han så ensom og fortvilet. Hva synes du Jakob bør gjøre? Bør han stå frem og fortelle alle om sine følelser og dermed ta sjansen på å bli mobbet og gjort til latter – eller bør han istedet forsøke å glemme disse følelsene slik at han kan være mer til stede i den ytre verden, den verden hvor forholdet til kameratene (og til jentene) utspiller seg? Tror du det er mulig for ham å skyve vekk disse følelsene? Er det visse følelser som er lettere å fortrenge enn andre? Er det noen følelser som er «viktigere» å ta vare på enn andre følelser? Hvilke? Hva vil du gjort?